

[Aksel Larsen.]

foreslaas. Jeg mener, at meget endnu kan klares, hvis der virkelig bliver skredet til Handling, men vil man fortsat à la „Politicus“ nøjes med Trusler og Paastande om, at man agter at gøre det, saa hjælper det naturligvis ingenting. Der skal haarde Indgreb til, og det er ganske givet, at de nødvendige haarde Indgreb vil komme til at lægge meget store Byrder paa Kapitalistklassen. Men Forholdet er det, at der findes kun enten denne Vej eller den Vej, Regeringen har betraadt gennem sin hidtidige Politik under Krigen, og ad hvilken den gaar et stort Skridt videre med det Forslag, vi nu behandler, nemlig den Vej, at lægge de forøgede Byrder paa den fattige og arbejdende Befolkning.

Hver Gang Statsministeren udtaler sig offentligt, saa faar man Indtryk af en trætt og mistrøstig Mand, der, naar han skuer fremad, kun ser sort i sort, er pessimistisk med Hensyn til Mulighederne, ikke tror paa, at Folket eller Landet har Kraft til at klare sig, og det er vel en Følge af dette Grundsynspunkt, der synes at beherske Socialdemokratiets Ledelse og hele Regeringen, at man i øvrigt, naar der skal siges noget til Befolkningen, kun faar nogle makabre Formaninger om, at Tiden er alvorlig, og derfor maa vi alle bringe Ofre. Hvis Folket følte, at de, der har Roret i deres Hænder, vidste, hvor de vilde hen, og hvordan de vilde komme det, og hvis Folket havde Følelsen af, at Regeringens Planer og Perspektiver virkelig var til Folkets og Landets Gavn, er der ingen som helst Tvivl om, at Befolkningen vilde være villig til at bringe alle de Ofre, som kræves, at man virkelig vilde kunne mobilisere hele Nationens Kræfter. Men naar man har Følelsen af, dels at man har en kraftsløs Regering, der lader Skuden drive efter Vind og Vejr, og dels at Regeringen har en ulyksalig Tilbøjelighed til ustandselig at gennemføre de økonomiske Forholdsregler, der passer i Overklassens Kram og skaaner Kapitalismen, men gaar ud over Folket, saa er det forstaaeligt, at saa mangler der Begejstring og Tilslutning og Offervilje i det danske Folk over for denne Regering.

Hvis Socialdemokratiet og dets Ledelse nogen Sinde selv havde troet paa de politiske Teorier, de reformistiske, politiske Teorier, det har prædiker om, at det kunde lade sig gøre ad Stemmesedlens, Lovgivningens og Administrationens Vej at omforme Samfundet fra kapitalistisk til socialistisk, saa kan man nok sige, at saa havde det sin Besøgelsetid nu, hvor det unægte-

lig er saadan, at en stærk og handlekraftig Regering vilde kunne gennemføre adskillige Ting, haarde Indgreb i det kapitalistiske Erhvervsliv til Landets og Folkets Gavn, som maaske kunde føre et Stykke i den rigtige Retning. Men Viljen er der ikke, Evnen er der ikke, og derfor faar vi kun bestandig Formaninger: Lid og taal, vis Samfundssind, vær beredt til at bringe Ofre, og Forsikringer om, at dette er den eneste Udvej.

Det er det ikke. Det er den eneste Udvej, hvis man absolut vil skaane Kapitalismen og lægge Byrderne paa den arbejdende Befolkning, og det synes altsaa at være den Vej, Regeringen endelig og definitivt har valgt. Saa maa den heller ikke blive forbavset eller fortørnet, hvis det viser sig, at de, der bliver isoleret i Arbejderklassen, ikke bliver Kommunisterne, men Socialdemokraterne.

Det Lovforslag, der nu skal vedtages endeligt her i dette høje Ting, lægger Byrderne paa Arbejdere og Smaaakaarsfolk, paa handlende og Haandværkere. Det er en Beskatning af den brede Befolknings almindeligste Forbrug, og man har forsøgt at hænge et Figenblad paa det ved at gennemføre Ændringsforslaget om, at Halvædelstene og Ædelstene ogsaa skal med ind under Beskatningen, samtidig med at man har lavet den mærkværdige og upassende Staahej over det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmits Udtalelser om en eventuel Kosmetikskat for derved at faa Folk til at glemme det, der er det væsentlige. Jeg siger: en upassende Staahej, fordi jeg følte det virkelig upassende. Det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit, som jeg ikke er kaldet til at forsvare, hvis politiske Mening jeg ingen Sympati har for, har gjort sig til Talsmand for en Skat paa Læberødt og Neglelak; men det, man nu har foreslaaet, er en Skat paa saavel Læberødt og Neglelak som paa den Sprit og Glycerin, Murarbejdsmanden maa smøre sine Hænder ind med for at forhindre, at de revner alt for groft.

Hvad det Figenblad, jeg talte om, Diamanter og de andre ædle Stene, angaar, saa bemærker jeg i øvrigt, at jeg har kigget lidt nærmere paa det, og det synes, som om man har begaaet en Forglemmelse. For det første burde man have gjort disse kostbare Ting adskilligt dyrere, man burde have lagt en langt større Skat end denne 10 pCt.s Omsætningsafgift paa dem. Det er en kendt Sag, at Overklassen, der er klar over, at Regeringen er inde paa Inflationens Vej, anbringer sine Penge i saadanne